

El dolç pes de l'herència

Quan el director financer va haver tancat la porta, la Júlia va sospirar i va mirar la fotografia del seu avi. A dins se li va despertar un sentiment de tendresa, feia dies que no sentia alguna cosa semblant, no dins del seu despatx. De sobte va reflexionar sobre com el seu avi havia treballat per aixecar aquella empresa. Tantes vegades havia marxat abans dels dinars familiars, tantes vegades l'havia recollit tard de l'escola... Però ella no li retreia ja que ell li havia deixat en herència quelcom més gran: una empresa multinacional de materials de construcció.

Però l'empresa no havia estat sempre gran, forta i poderosa. De fet havia començat com una petita fabrica de maons, que va fundar el seu avi amb els diners d'un oncle sense fills que havia fet fortuna a les Amèriques. Amb aquests diners va comprar la nau i va pagar els primers treballadors. La majoria eren pares de família del poble, que anaven justos d'ingressos. L'avi de la Júlia sempre va gaudir d'un ampli respecte per part dels treballadors de la fàbrica. Molts d'ells li agraïen secretament que els hagués donat l'oportunitat de pagar els estudis dels seus fills i les factures de la seva família.

Quan l'avi va emmalaltir, el pare de la Júlia es va posar al capdavant de l'empresa. Amb ell l'organització va créixer i es va internacionalitzar. Aquest creixement va ser fruit sobretot de la reinversió dels elevats beneficis en la mateixa empresa. La qualitat de vida dels treballadors va millorar i també ho van fer les ventes i la producció. Les línies de negoci es van diversificar i algunes de les estratègies que va emprendre el pare de la Júlia no van ser vistes amb bons ulls per tothom. Quan la Júlia va començar a treballar a l'empresa notava aquesta desconfiança en alguns dels treballadors i això la feia sentir malament. Aquest no era el cas del seu pare, ell sempre havia tingut una alta confiança en sí mateix i creia profundament en tot el què feia.

Feia només tres setmanes que el seu pare li havia passat la responsabilitat directiva a la Júlia i ella es sentia eufòricament orgullosa i ofegada per la pressió, a parts iguals. Coneixia l'empresa com el palmell de la seva mà, però no acabava de confiar en el seu criteri, li faltava l'experiència dels grans. El seu pare ja li havia advertit: "T'equivocaràs, ho sé, i deixaré que ho facis, perquè jo mateix he après molt més dels meus errors que dels meus èxits". Molts no entenien la preocupació de la Júlia, començant per la resta de membres de l'equip directiu. Per ells l'empresa era una empresa, però per la Júlia era part de la seva vida, de la vida de la gent que estimava, era part de la família.

La Júlia va aixecar-se de la cadira i va mirar-se el cartell de la celebració dels 90 anys de l'empresa, que tenia col·locat al costat de la finestra del despatx. El cartell deia "90 anys formant part de casa teva" i apareixien fotografies de la fabricació dels materials de construcció en diverses èpoques de l'empresa. Llavors va comprendre el què li deia el seu pare. En aquells 90 anys, en aquells 32850 dies, segur que tant el seu avi com el seu pare com ella mateixa havien passat per bons i mals moments, havien pres bones i males decisions i si l'empresa encara continuava funcionant era perquè sempre havien tingut la valentia d'assumir les conseqüències i tirar endavant. Eren 90 anys d'alegries i de penes, però sobretot de lluita. Ho tenia clar, ella continuaria aquest camí i ensenyaria a les següents generacions a no defallir mai i així arribar a complir molts més anys.